

W 231
of

Ä

MALÖRT

ETT DRAMA FRÅN PARIS

AF

MARIE CORELLI.

BEMYNDIGAD ÖFVERSÄTTNING

AF

EMILIE KULLMAN.

STOCKHOLM
FR. SKOGLUNDS FÖRLAG.

MS 6048

Ä

Företal.

Den olycklige hjälten i följande drama framställes för mina läsare icke såsom ett exempel på något exceptionellt tragiskt och ovanligt utan helt enkelt såsom en mycket vanlig typ af en stor och ständigt sig ökande klass. Hvarje dag kan man i Paris råka på sådana män som "Gaston Beauvais" — och icke endast i Paris utan öfverallt på kontinenten, där den förbannelse, som utgör föremålet för denna berättelse, vunnit insteg. Sjukligheten i det moderna franska sinnet är väl känd och allmänt erkänd till och med af fransmännen själfva; den öppna ateism, det lättsinne och den hänsynslösa osedlighet, som råder i hela den moderna franska tankeskolan, bestrides af ingen. Om ett brott, vittnande om mer än vanlig kallblodig grymhet, blifvit begånget, förskrifver det sig vanligtvis ifrån Paris eller dess närhet; — om en bok eller en tafla väcker uppseende på grund af dess slipprighet, upptäckes det i nio fall af tio, att författaren eller artisten är fransman. Paris' butikfönster och boklådor äro i sig själfva tillräckliga vittnesbörd om den nationella smaken i konst och litteratur — en smak, som icke nog allvarligt kan beklagas. Utan tvifvel gifves det många orsaker till den låga moraliska ståndpunkt, hvarpå våra dagars parisare befinna sig — men jag tvekar icke att påstå, att en af dessa orsaker otvifvelaktigt är den ohejdade absinthmani, som råder ibland alla klasser, rika och fattiga. Hvar och en vet, att parisarne hafva vissa timmar anslagna till denna olycksbringande vurm lika samvetsgrant som muselmännen hafva sina bönetimmar — och på helt kort tid insmyger sig kärleken till det afskyvärda giftet så i deras natur, att det blir en absolut nödvändighet i deras tillvaro. Dess verkningar på den mänskliga hjärnan äro öfver all beskrifning fasansfulla och obotliga och ingen romanförfattare kan i sin skildring öfverdrifva den ohyggliga verkligheten. Om någon af mina läsare känner sig benägen att betvifla möjligheten

af de i min berättelse skildrade förhållandena eller tro, att detaljerna däri äro öfverdrifna, må han göra vederbörliga förfrågningar hos någon af franska medicinska fakultetens målsmän angående den egentliga betydelsen af *Absinthism* och läkarens sansade relaterande af fakta kommer att blifva ohyggligare än den ohyggligaste tragedi. För öfrigt berör denna hemska vurm icke endast några få individer — den har insmugit sig bland fransmännen såsom nation betraktad och orsakar ständiga olyckor — och från Frankrike har den spridt sig och sprider sig alltjämt öfver hela Europas kontinent. Låtom oss äfven ihågkomma, att på de många franska caféer och restaurants, som på senare tider uppstått i London, absinth ständigt kan erhållas till dess vanliga, låga pris — franska vanor, franska moder, franska böcker, franska tafflor falla engelsmännen synnerligt väl i smaken och hvem kan veta, om icke också detta franska droguedrickande kommer att bli *à la mode* i Storbrittanien — isynnerhet vid en tidpunkt, då våra medicinska auktoriteter måste medgifva, att kärleken till *Morfinen* håller på att bli en mani hos hundratals engelska kvinnor!

I denna berättelse har jag, såsom nämnt, utvalt en helt vanlig parisertyp; det gifves naturligtvis oändligt mycket svårare exempel, som ej ens hafva skuggan af besviken kärlek att ursäktas sig med för denna ömkliga efterlåtenhet mot det egna jaget. Det enda jag utbeder mig af mina läsare, är att de godhetsfullt afhålla sig ifrån att tillskrifva mig personligen min hjältes åsikter om människor och förhållanden. Då en författare skildrar en karakter, behöfver han icke nödvändigtvis själf vara denna karakter; det skulle till exempel hafva varit något orättvist mot Balzac, om man i hans lifstid tillskrifvit honom de underliga idéer och upprörande principer, som återfinnas i hans makalösa artistiska skapelse "Pere Goriot." Jag har alls ingenting annat att skaffa med den eländige Gaston Beauvais än att jag skildrat honom i hans egna, nödvändigt dystra färger; — hvad den lägre klassens "*bal masqué*" i Paris beträffar, som jag beskrifvit, står jag därför i stor tacksamhetskuld hos en till det yttre mycket respektabel, engelsk turist, hvilken — att döma efter hans dräkt — tillhörde något religiöst samfund och hvilken jag hörde samtala med en yngre herre ombord på en ångbåt mellan Thun och Interlaken. Det var tydligen den värde passagerarens första tripp utomlands — han hade besökt den franska hufvudstaden och relaterade för sin vän — en mycket munter individ — åtskilliga af sina lifligaste intryck därifrån. Jag,

som satt alldeles bredvid helt obemärkt i ett hörn, lyssnade både förvånad och road till hans entusiastiska loford öfver "*cancan*", sådan han sett den dansas på åtskilliga tvertydiga förlustelseställen, och jag lade det lugnt på minnet för att sedermera kunna använda det till litterärt bruk. De mest ömtåliga känslor kunna näppeligen såras af en hederlig (och from) engelsmans förtjusning — och enär jag i min berättelse begagnat mig häraf, ber jag att få framföra mitt tack till den okände individ, som så omedvetet försåg mig med en glödande beskrifning öfver något, som jag aldrig sett och önskar att aldrig få se!

För öfrigt är mitt "drama" en sann framställning af det moderna lifvet i Paris; en scen utaf de oräkneliga tragedier, som för närvarande utspelas hvarje dag och öfverallt. Nu för tiden behöfver man icke hitta på fabler — romanförfattaren behöfver aldrig plåga sin hjärna med att dikta ihop berättelser, vare sig om äfventyr eller hemska, spöklika tilldragelser. Själfva lifvet, sådant det lefves midt ibland oss i alla länder, är så häpnadsväckande, hastigt, skiftande, underbart, förskräckligt, spöklikt, skönt, hemskt och framför allt så ytterligt oberäkneligt och ombytligt, att den, som önskar skriva romaner, blott behöfver tåligt och noggrant gifva akt på män och kvinnor, sådana de *äro*, icke sådana de *synas* vara — och så fatta pennan och skriva — **Sanningen**.

Marie Corelli.

Clarens, Génèversjön, Schweitz.
September 1890.
